

промѣна съ желанието ѝ да забрави мъката, че не може да му даде потомство, което да наследи престола.

— Императрица Мария се чувствува великолепно между васъ — се обърна Анри къмъ Маргарита, като извади отъ джоба си остро ножче съ дрѣжка отъ слонова костъ и си отрѣза кѣсъ козе месо, полѣто съ сосъ отъ оцетъ, дафиновъ листъ и синя тинтява — бихъ желалъ да останемъ по-дълго въ Тесалоника, щомъ тази мѣстность ѝ влияе толкова добре . . .

Той лакомо загълта жилавото месо, потапяйки отъ време на време, съ два прѣста, едри залъци хлѣбъ въ соса.

— Това ще бѣде най-голямата честь за насъ — отвърна кралицата и даде знакъ на първия валець.

Докато Анри хвърляше на любимия си хѣртъ Сарацинъ оглоггани кокали и лакоми мрѣвки, звуци отъ фанфари известиха внасянето на печения паунъ.

Въ залата влѣзоха съ бавна, тържествена стѣпка двама конници. Единиятъ подпираше съ дѣсница, а другиятъ съ лѣвица широкъ подносъ отъ кедрово дърво, обковано съ медъ. Други двама конници, които стояха отъ страни на почетната маса, пришпориха конетѣ си и препуснаха да ги посрещнатъ и придружатъ. Петима валеци поеха подноса и го сложиха предъ императора.

Всички останаха удивени отъ тънкото майсторство, съ което бѣ изработена гостбата. Печениятъ паунъ бѣ отново покритъ съ перата си и положенъ върху нѣкакво зелено пюре, което наподобяваше ливада. Човката и краката му бѣха позлатени. На главата му имаше малка корона. Подиръ печеното следваха салатитѣ, а после рибитѣ. Императорътъ поиска да опита новото питие, което покрай прочутия Хипокрасъ, бѣ станало любимо на рицаритѣ: бира, подправена съ сокъ отъ ягоди и медъ. Той отпи нѣколко глътки, понавѣси се. Напитката имаше вкусъ на амбара. И поиска отново да му сипятъ отъ стария, изпитанъ Хипокрасъ.

Провансалски трубадури и нормандски трувери изцѣха най-новитѣ си рефрени, докато дамитѣ събрѣха, смѣеха, се и ядѣха печени зарзвали, неранзи, торти отъ